

Рожко О. Д.

*доктор економічних наук, доцент, проректор,
Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Україна;
e-mail: rozhko_s@ukr.net; ORCID ID: 0000-0001-8415-2084*

Ткаченко Н. В.

*доктор економічних наук, професор, директор,
Інститут післядипломної освіти Київського національного університету
імені Тараса Шевченка, Україна;
e-mail: tkachenko_nt@ukr.net; ORCID ID: 0000-0001-6312-4586*

Коваленко Ю. М.

*доктор економічних наук, професор,
Університет державної фіскальної служби України;
e-mail: kovalenko0202@ukr.net; ORCID ID: 0000-0002-5678-3185*

НАУКОВО-МЕТОДИЧНИЙ ПІДХІД ДО БЮДЖЕТНОГО СТРАТЕГУВАННЯ ЗА ДОПОМОГОЮ ЗАСТОСУВАННЯ ПРОГРАМНО-ЦІЛЬОВОГО МЕТОДУ

Анотація. Досліджено функціональність програмно-цільового методу бюджетування з урахуванням специфіки цільових програм. Останні повинні відображати цілі, терміни, наявні фінансові ресурси і в цілому забезпечувати вирішення завдань конкретної цільової програми. Обґрунтовано основні складові в досягненні балансу інтересів суб'єктів економічної діяльності.

Сформовано ключові напрями оцінювання ефективності заходів щодо реалізації бюджетних програм залежно від стадії їх виконання — попередня, проміжна і заключна. У частині таких стадій розглянуто методи оцінювання ефективності бюджетних програм (метод аналізу витрат і вигод, метод аналізу витрат і результативності, метод «витрати — ефективність», аналіз витрат і корисності). Доведено, що доцільність використання бюджетних програм визначається сукупністю якісних і кількісних показників оцінювання ефективності та результативності, зокрема з позиції економічних, соціальних, витратних індикаторів, індикаторів обсягів та індикаторів ефективності.

Сформовано вимоги до показників оцінювання ефективності реалізації бюджетних програм. Особливу увагу приділено комплексу організаційно-технічних заходів, які стосуються належного формування, трансформування та обліку інформації. Обґрунтовано необхідність діагностування індикаторів ефективності реалізації бюджетних програм щодо доцільності проведення їхнього постійного моніторингу.

Удосконалено підхід до бюджетного стратегування на основі обчислення інтегрального показника прогностичного рівня досягнення цілей бюджетної програми із візуалізацією радар-діаграми стратегічних альтернатив. Перевагами такого науково-методичного підходу до бюджетного стратегування є: по-перше, гнучкість підходу, адже кількість індикаторів досягнення цілей бюджетної програми, які застосовуються, за потреби може змінюватись; по-друге, простота розрахунків і наочність їхніх результатів. Доведено, що програмно-цільове бюджетування характеризується двоаспектністю, з одного боку, як особливий вид діяльності, спрямований на досягнення поставлених органами державної влади цілей, що реалізуються на основі чинного законодавства, а з другого боку, є способом впровадження державних рішень у практичну площину.

Ключові слова: бюджетування, програмно-цільовий метод, ефективність бюджетних програм, бюджетне стратегування, індикатори ефективності, програмні документи.

Формул: 2; рис.: 3; табл.: 1; бібл. 10.

Rozhko O.

*Doctor of Economics, Associate Professor, Vice-Rector
Kyiv National Taras Shevchenko University, Ukraine;
e-mail: rozhko_s@ukr.net; ORCID ID: 0000-0001-8415-2084*

Tkachenko N.
Doctor of Economics, Professor,
Institute of Continuing Education Kyiv National Taras Shevchenko University, Ukraine;
e-mail: tkachenko_nt@ukr.net; ORCID ID: 0000-0001-6312-4586

Kovalenko Yu.
Doctor of Economics, Professor,
University of State Fiscal Service of Ukraine;
e-mail: kovalenko0202@ukr.net; ORCID ID: 0000-0002-5678-3185

SCIENTIFIC AND METHODOLOGICAL APPROACH TO BUDGET STRATEGIZING USING THE PROGRAM-TARGET METHOD

Abstract. The article explores the functionality of the program-target budgeting method, taking into account the specifics of target programs. The latter should reflect the goals, timelines, and available financial resources and, in general, provide the solution to the problems of a specific target program. The main components in achieving a balance of interests of subjects of economic activity were substantiated.

The key directions of evaluating the effectiveness of measures for implementation of budget programs, depending on the stage of their implementation — preliminary, intermediate and final — were formed. In part of such stages, methods for assessing the effectiveness of budget programs (cost-benefit analysis method, cost-efficiency analysis method, cost-effectiveness analysis method) were considered. It was proved that the feasibility of using budget programs is determined by a combination of qualitative and quantitative indicators for evaluating the effectiveness and efficiency, in particular from the standpoint of economic, social, expenditure indicators, volume indicators and performance indicators.

The requirements to indicators for assessing the effectiveness of implementation of budget programs were formed. Particular attention is paid to a set of organizational and technical measures related to the proper formation, transformation and accounting of information. The necessity of diagnostics of the performance indicators of implementation of budget programs from the standpoint of the feasibility of conducting their constant monitoring is substantiated.

The approach to budget strategizing based on the calculation of the integral indicator of the forecasted level of achievement of the goals of the budget program with visualization of the radar diagram of strategic alternatives was improved. The advantages of such a scientific and methodical approach to budget planning are as follows: *firstly*, the flexibility of the approach, because the number of indicators applied for achieving the goals of the budget program, can be changed if necessary; *secondly*, the simplicity of the calculations and the visibility of their results. It was proved that program-targeted budgeting is characterized by bi-aspectuality, *on the one hand*, as a special type of activity aimed at achieving the goals set by state authorities and realized on the basis of current legislation, *and on the other hand*, it is a way of implementation of government decisions in a practical plane.

Keywords: budgeting, program-target method, budget program efficiency, budget strategizing, performance indicators, program documents.

JEL Classification G18, H50

Formulas: 2; fig.: 3; tabl.: 1; bibl.: 10.

Рожко А. Д.
доктор экономических наук, доцент,
проректор Киевского национального университета имени Тараса Шевченко, Украина;
e-mail: rozhko_s@ukr.net; ORCID ID: 0000-0001-8415-2084

Ткаченко Н. В.
доктор экономических наук, профессор,
Институт последипломного образования
Киевского национального университета имени Тараса Шевченко, Украина;
e-mail: tkachenko_nt@ukr.net; ORCID ID: 0000-0001-6312-4586

Коваленко Ю. М.
доктор экономических наук, профессор,
Университет государственной фискальной службы Украины;
e-mail: kovalenko0202@ukr.net; ORCID ID: 0000-0002-5678-3185

НАУЧНО-МЕТОДИЧЕСКИЙ ПОДХОД К БЮДЖЕТНОМУ СТРАТЕГИРОВАНИЮ С ПОМОЩЬЮ ПРИМЕНЕНИЯ ПРОГРАММНО-ЦЕЛЕВОГО МЕТОДА

Аннотация. Исследована функциональность программно-целевого метода бюджетирования с учетом специфики целевых программ. Обоснованы основные составляющие в достижении баланса интересов субъектов экономической деятельности. Сформированы ключевые направления оценки эффективности мероприятий по реализации бюджетных программ в зависимости от стадии их выполнения — предварительная, промежуточная и заключительная. Относительно таких стадий рассмотрены методы оценки эффективности бюджетных программ (метод анализа затрат и выгод, метод анализа затрат и результативности, метод «затраты — эффективность», анализ затрат и полезности).

Доказано, что целесообразность использования бюджетных программ определяется совокупностью качественных и количественных показателей оценки эффективности и результативности, в частности с позиции экономических, социальных, затратных индикаторов, индикаторов объемов и индикаторов эффективности. Сформированы требования к показателям оценки эффективности реализации бюджетных программ. Усовершенствован подход к бюджетному стратегированию на основе вычисления интегрального показателя прогнозируемого уровня достижения целей бюджетной программы с визуализацией радар-диаграммы стратегических альтернатив. Доказано, что программно-целевое бюджетирование имеет определенную двойственность, с одной стороны, это особый вид деятельности, направленный на достижение поставленных органами государственной власти целей, реализуемых на основе действующего законодательства, а с другой — является способом внедрения государственных решений в практическую плоскость.

Ключевые слова: бюджетирование, программно-целевой метод, эффективность бюджетных программ, бюджетное стратегирование, индикаторы эффективности, программные документы.

Формул: 2; рис. 3; табл.: 1; библиограф.: 10.

Вступ. Необхідність переходу до довгострокового фінансового планування визначається, перш за все, можливим виникненням загрози стійкості бюджету в умовах несприятливих довгострокових тенденцій. Крім того, довгострокове планування дає можливість визначення пріоритетних завдань розвитку держави, оцінки необхідних ресурсів для їх реалізації та визначення можливих джерел формування цих ресурсів. Звідси, очевидним є те, що довгострокове планування дозволяє відійти від інерційного підходу, коли бюджетні асигнування розподіляються на основі індексування показників попередніх років. Також більшість заходів, за допомогою застосування яких можна скоротити рівень витрат, зберігаючи при цьому рівень якості надаваних державних послуг, звичайно ж передбачають реформування відповідного сектору економіки. При цьому такі структурні реформи мають тривалий термін реалізації [1]. Безумовно, слід ураховувати, що довгострокові плани повинні періодично коригуватися з урахуванням фактичних умов розвитку економіки, можливого перегляду переліку пріоритетних соціально-економічних завдань та зміни зовнішніх економічних і політичних умов.

Подовження горизонтів фінансового планування можливо на основі використання програмно-цільового методу бюджетування, який є найважливішим інструментом управління державними видатками, що дозволяє перейти від традиційних методів планування і виконання бюджету, орієнтованих на витрати (ресурси), до бюджетування, орієнтованого на результат. Програмно-цільовий метод дає змогу розв'язувати складні

соціально-економічні проблеми за допомогою вироблення й ужиття органами управління (із залученням учасників, виконавців) комплексу взаємопов'язаних програмних заходів, які спрямовані на досягнення чітко визначених цілей і зорієнтовані на усунення або пом'якшення наявної проблеми.

Аналіз досліджень і постановка завдання. Дослідженню проблематики фінансового планування на основі використання програмно-цільового методу бюджетування присвячені праці як вітчизняних учених, так і зарубіжних дослідників, а саме: Т. Бугай, С. Гапмейер, М. Капплер, М. Кизим, Ю. Колодій, А. Крокетт, М. Кумар, П. Мауро, Дж. Тейлор, В. Трайтлі, В. Тропіна, Ф. Хайнманен, М. Хортон та ін. Проте питання доцільності провадження бюджетних програм, що визначається дотриманням бажаного рівня їхніх якісних і кількісних показників оцінювання ефективності та результативності, залишається недостатньо висвітленим і потребує додаткового вивчення.

Метою статті є обґрунтування наукових засад науково-методичного підходу бюджетного стратегування через реалізацію програмно-цільового методу бюджетування та оцінювання ефективності реалізації бюджетних програм.

Результати дослідження. В основі програмно-цільового методу бюджетування закладена розробка державних цільових програм, які виступають ефективним інструментом реалізації державної політики у сфері соціально-економічного розвитку. На думку В. Трайтлі [2, с. 33], додатковими перевагами впровадження та реалізації державних цільових програм можна виділити низку переваг порівняно із традиційним методом цільового бюджетування. Тому зрозуміло, що за ситуації обмеженості бюджетних коштів питання формування пріоритетних напрямів реалізації державних цільових програм набуває першочергового значення.

Досліджуючи і діагностуючи функціональність програмно-цільового методу бюджетування, не можна оминати увагою розгляд і державних програм. Так, на нашу думку, під державною програмою слід розуміти систему заходів, які є взаємопов'язаними за сформульованими завданнями, строками здійснення та обсягами ресурсів, а також інструментами державної політики, що забезпечують у рамках реалізації ключових державних функцій досягнення окреслених пріоритетів і цілей державної політики у сфері соціально-економічного розвитку і безпеки.

На макрорівні цільові програми є важливою формою розв'язання ключових проблем соціально-економічного розвитку країни. Вони включають остаточний комплекс заходів, для якого характерними є чітко визначені як за змістом, так і за часом кінцеві результати [3]. При цьому варто наголосити, що зазначений комплекс заходів вимагає як залучення значного обсягу ресурсів, так і розроблення механізму їх реалізації за допомогою певної сукупності взаємопов'язаних між собою організацій (галузевих, територіальних, відомчих, міждержавних).

На нашу думку, формулювання мети бюджетної програми повинно бути лаконічним, зрозумілим і не містити, по-перше, вказівок на інші цілі, завдання або результати, які є наслідками досягнення самої мети, а по-друге, опису напрямів, засобів і методів її досягнення. Чіткість мети повинна відобразитися в конкретних цифрах і вказувати на результати, очікувані від ужитих заходів у рамках реалізації конкретної програми, тобто має піддаватися вимірюванню [4; 5]. Тому до неї варто додавати один-два цифрові показники, що відображають уже отримані та очікувані результати або шкалу результатів.

Звідси програмні заходи, що спрямовані на реалізацію поставлених цілей, мають бути пов'язані з термінами і наявними фінансовими ресурсами та забезпечувати вирішення завдань цільової програми.

При складанні бюджетної програми важливо досягти балансу інтересів суб'єктів економічної діяльності (рис. 1).

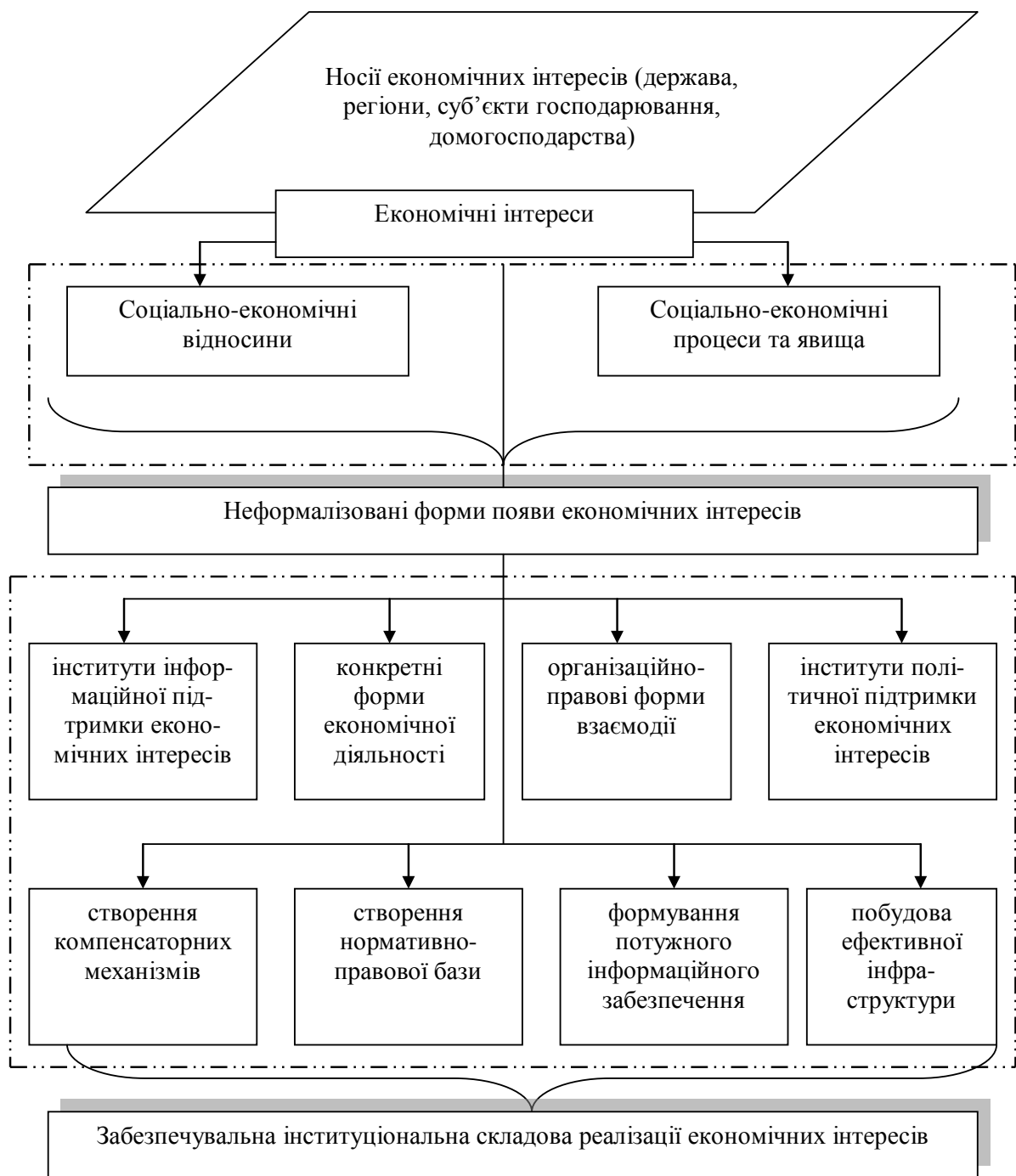

Рис. 1. Основні складові в досягненні балансу інтересів суб'єктів економічної діяльності
Примітка. Авторська розробка.

Також програмні заходи повинні передбачати комплекс дій щодо запобігання негативним наслідкам, які можуть виникнути при їх реалізації. Оцінка ефективності заходів, що реалізуються в рамках бюджетних програм, здійснюється за етапами, наведеними на рис. 2, протягом усього терміну реалізації цільової програми, а за потреби — і після її реалізації.

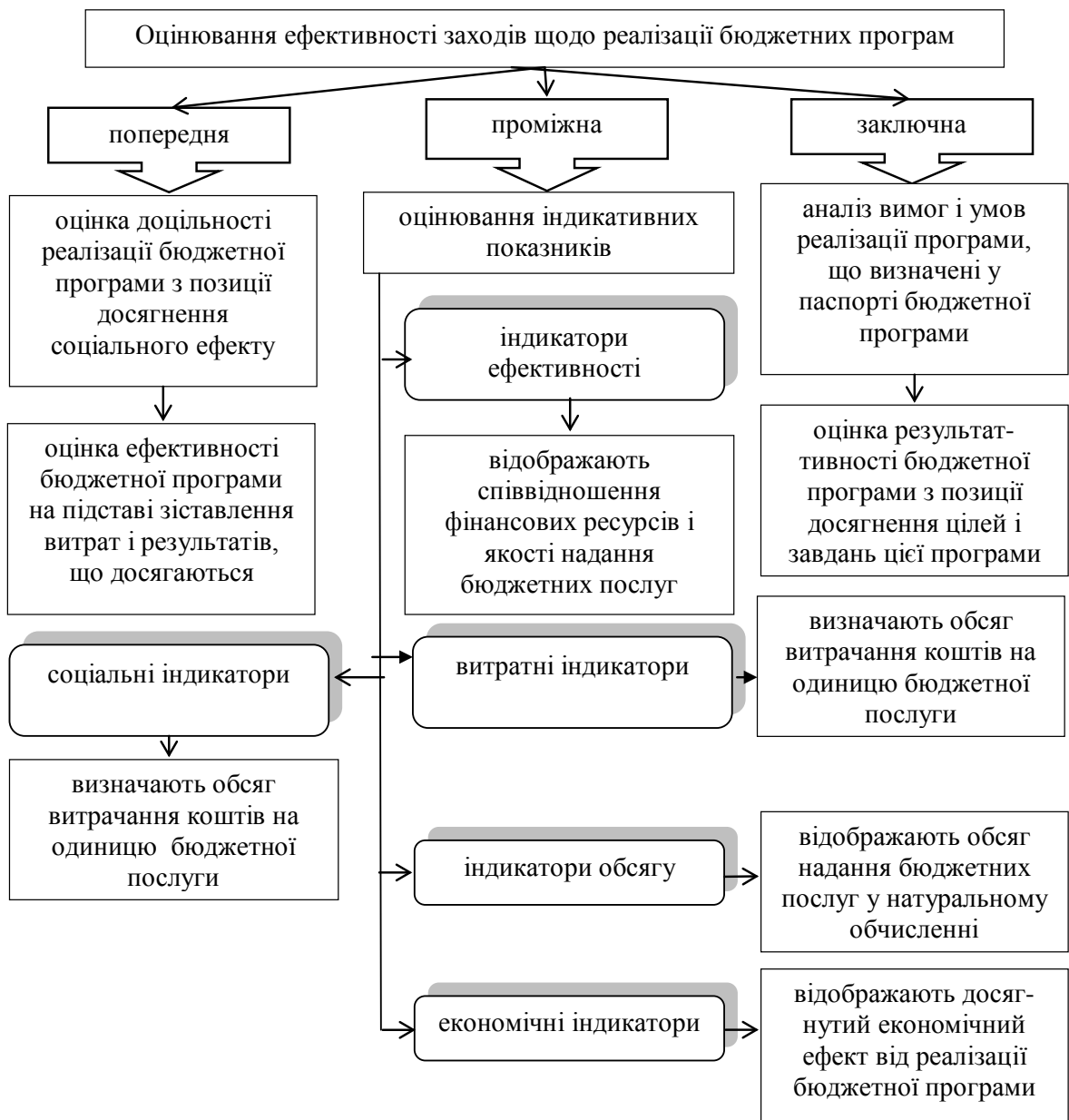

Рис. 2. Напрями оцінювання ефективності заходів щодо реалізації бюджетних програм залежно від стадії їх виконання

Примітка. Авторська розробка.

Аналіз міжнародної практики застосування програмно-цільового методу засвідчує наявність сукупності методів для оцінки ефективності бюджетних програм у рамках окремих стадій їх виконання — попередньої, проміжної та заключної (табл.).

Методи оцінювання ефективності бюджетних програм

Назва методу	Зміст методу	Недоліки методу
Метод аналізу витрат і вигід (CBA — cost-benefit analysis)	Порівняння досягнутого соціального ефекту та здійснених витрат	Наявність встановлених обмежень, які пов'язані з використанням лише грошової оцінки при визначенні соціального ефекту
Метод аналізу витрат і результативності (cost effectiveness analysis, CEA)	Оцінювання бюджетної ефективності в натуральних (умовних) одиницях	Відсутність обґрунтованих показників для оцінювання перспективності та доцільності вкладення коштів у соціальну та економічну сфери
Метод «витрати — ефективність»	Застосування індикаторів якості життя населення	Суб'єктивізм оцінки соціальних ефектів на державному і місцевому рівнях, відсутність обґрунтованих індикативних показників для оцінки ефективності реалізації бюджетних програм
Аналіз витрат і корисності	Фокусування на якості результатів виконання бюджетних програм	Складність при визначенні системи показників для оцінювання корисності надання конкретної соціальної послуги

Примітка. Складено за [6].

Доцільність використання бюджетних програм визначається наявністю якісних і кількісних показників оцінювання ефективності та результативності цих програм. Однією з проблем практичної реалізації програмно-цільового підходу до бюджетування є розроблення відповідної системи показників. Так, програми повинні містити максимально інформативні для них показники відносно як проміжних, так і кінцевих результатів. Такі показники повинні бути ув'язані зі стратегічними цілями і завданнями соціально-економічного розвитку держави. У свою чергу, основні заходи щодо реалізації програми також пов'язані з конкретним кінцевим і безпосереднім показником чи індикатором державної програми [7; 8]. Таким чином буде забезпечена можливість оцінки ефективності кожного основного заходу щодо досягнення того чи іншого індикатора і витрачання грошових коштів.

Сформулюємо вимоги до показників оцінювання ефективності реалізації бюджетних програм і представимо їх на *рис. 3*.

Оскільки оцінювання показників ефективності реалізації бюджетних програм проводиться як за кількісними та якісними, так і за територіальними та часовими параметрами, тому потрібно під час такого діагностування враховувати такі фактори: фактор часу (часовий лаг); динамічність показників соціально-економічного розвитку; нерівноцінність результатів; порівнянність показників регіонального розвитку; невизначеність і ризики, що виникають унаслідок довготривалого періоду критеріальної оцінки [9; 10].

Для адекватного оцінювання показників варто вжити комплекс організаційно-технічних заходів, які стосуються належного формування, трансформування та обліку інформації:

- у розрізі формування вхідної і вихідної інформації потрібно розробити систему економічних вимірювань за кожним заходом програми, уточнити джерело отримання кожного показника, а за потреби доопрацювати наявні форми галузевої статистичної звітності;

- у процесі створення інформаційних ресурсів варто розробити формати інтегрованих баз даних і регламенти передавання відомостей між окремими блоками інформаційної системи;

- у частині надання інформаційних послуг і забезпечення прозорості реалізації програми варто створити інформаційних технологій і засобів їх забезпечення, здатних надати відкритий доступ до ресурсів для всіх зацікавлених суб'єктів за обов'язкової умови забезпечення надійної системи інформаційної безпеки.

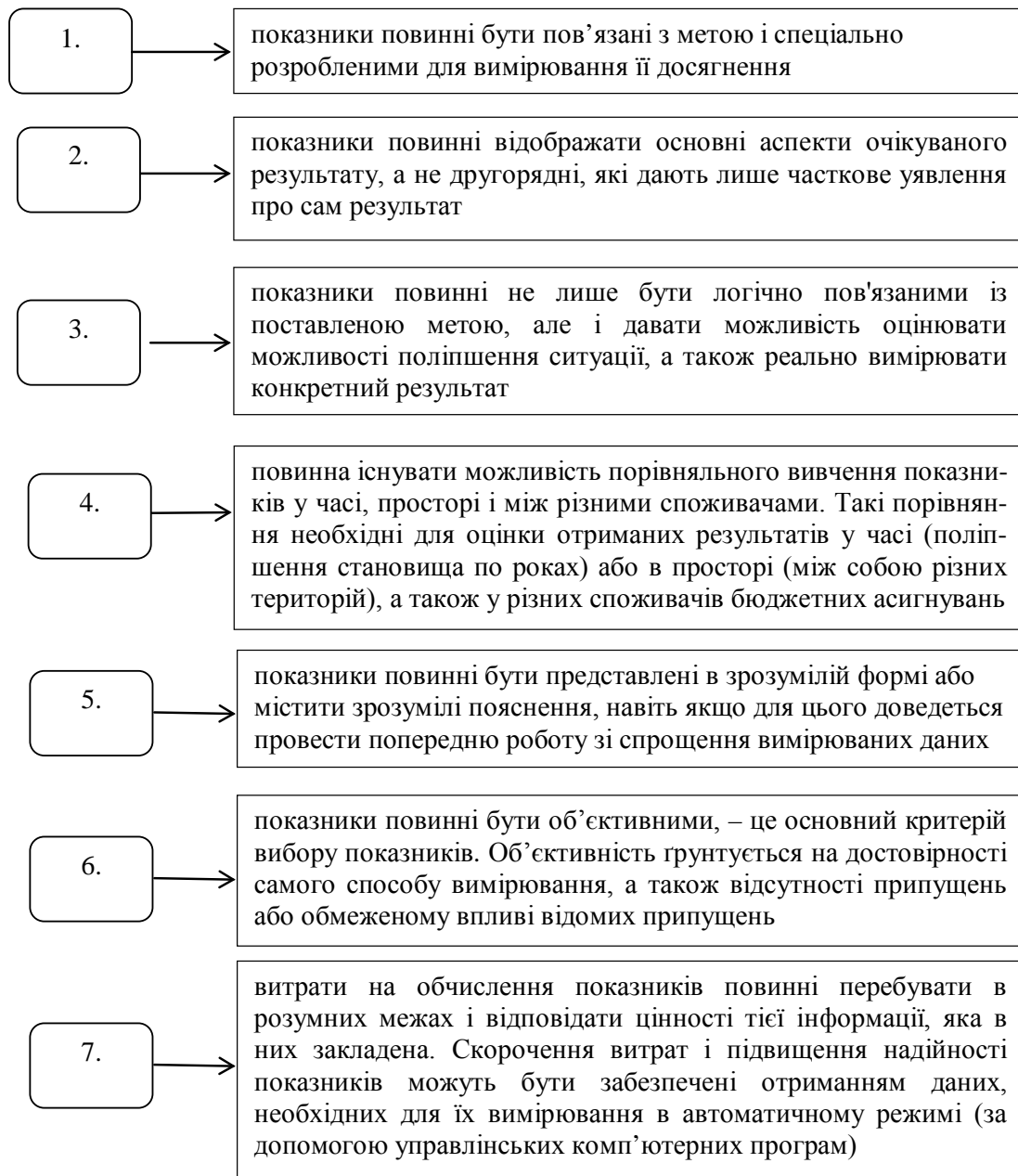

Рис. 3. Вимоги до показників оцінювання ефективності реалізації бюджетних програм

Примітка. Авторська розробка.

Формування адекватної інформаційної бази є важливою передумовою для створення електронної системи збору, обробки та аналізу даних, що потрібно для розрахунку результативних показників. Також як рекомендації варто зосередитися на здійсненні інвентаризації показників чи індикаторів ефективності реалізації бюджетних програм щодо доцільності продовження їхнього моніторингу. Вважаємо, що при оцінюванні підпрограм слід урахувати проміжні показники, а для державних програм у цілому — кінцеві показники. При цьому для підпрограм потрібно підбирати більш локальні показники, на якість виконання яких впливає результативність виконання основних заходів, а для

державних програм у цілому — більш глобальні показники чи індикатори. Систематичний аналіз ефективності здійснюваних витрат повинен доповнювати систему відповідальності за досягнення поставлених цілей.

Значимо, що будь-який захід щодо реалізації бюджетної програми має аналізуватися щодо можливостей його фінансового забезпечення, у тому числі з урахуванням обмеженості наявних бюджетних ресурсів, і з урахуванням вкладу в досягнення стратегічних цілей соціально-економічного розвитку країни.

Програмно-цільове фінансування слід здійснювати, виходячи з потреби спрямування бюджетних ресурсів на досягнення суспільно значущих і, здебільшого, кількісно вимірюваних результатів діяльності головних розпорядників бюджетних коштів із одночасним моніторингом і контролем за виконанням окреслених цілей і результатів. Задля цього відбувається реалізація комплексу спланованих дій щодо забезпечення відновлюваності, адресності використання та стабільності формування державних фінансових ресурсів, що спрямовуються на підтримку пріоритетних напрямів соціально-економічного розвитку країни, з різних джерел.

Для вдосконалення бюджетного планування на стадії складання бюджету потрібно на максимально можливий перспективний період розраховувати так звані «незнижувані» обсяги доходів. Під такими доходами розуміють суми надходжень, які будуть мобілізовані за найбільш песимістичного варіанта розвитку подій. При цьому не можна оминати увагою і підвищення надійності економічних прогнозів, які повинні бути засновані на розумних оцінках кон'юнктурних параметрів і макроекономічних показників.

У сучасних умовах важливим є забезпечення комплексності стратегічного планування, що передбачає одночасно розроблення і реалізацію багатьох корелюючих між собою стратегічних документів (прогнозних і поточних; довго-, середньо- і короткострокових; галузевих, інституційних; державних, місцевих тощо). Це звичайно вимагає постійної координації та моніторингу реалізації такої діяльності, своєчасного уточнення цілей і завдань різних видів планування, ефективного використання наявних ресурсів.

На нинішній день зроблені спроби переходу від традиційного (постатейного) методу бюджетування до програмно-цільового методу бюджетування засвідчили, що основною проблемою, яка перешкоджає результативній реалізації програмно-цільового методу в бюджетному процесі, є відсутність законодавчо встановлених пріоритетів розроблення нових цільових програм. Задля розв'язання цієї проблеми пропонуємо удосконалити науково-методичний підхід до бюджетного стратегування в такому напрямі. Припустимо, що існує сукупність показників оцінювання ефективності реалізації певної бюджетної програми. Відповідно, досягнення цілей програми можливе за різними стратегіями бюджетування. Для вибору оптимальної стратегії досягнення цілей бюджетної програми потрібно:

по-перше, визначити співвідношення прогнозних значень показників (K_i) досягнення цілей бюджетних програм до їхніх нормативних значень (N_i) за формулою:

$$a_i = \frac{K_i}{N_i}, i = [1, n], \quad (1)$$

по-друге, обчислити інтегральний показник прогнозного рівня досягнення цілей бюджетної програми:

$$S = \frac{1}{2} \times \sin\left(\frac{360}{n}\right) \times (a_1 + \dots + a_n), \quad (2)$$

по-третє, для візуалізації рівня досягнення цілей бюджетної програми побудувати радар-діаграму для кожної стратегії бюджетування;

по-четверте, обрати стратегію бюджетування із найбільшим інтегральним показником досягнення цілей бюджетної програми (найбільшою площею багатокутника на радар-діаграмі).

Висновки. Таким чином, що в роботі удосконалено підхід до бюджетного стратегування на основі обчислення інтегрального показника прогнозного рівня досягнення цілей бюджетної програми із візуалізацією радар-діаграми стратегічних альтернатив. Перевагами такого науково-методичного підходу до бюджетного стратегування є: по-перше, гнучкість підходу, адже кількість індикаторів досягнення цілей бюджетної програми, які

застосовуються, за потреби може змінюватись; по-друге, простота розрахунків і наочність їхніх результатів. Недоліками запропонованого підходу є те, що він: по-перше, не враховує вагу окремих індикаторів, які використовуються при підрахунку, та їхній взаємозв'язок; по-друге, не дає уявлення про масштабність цілей бюджетної програми.

Підбиваючи підсумки, зазначимо, що програмно-цільове бюджетування являє собою, з одного боку, особливий вид діяльності, спрямований на досягнення поставлених органами державної влади цілей, що реалізуються на основі чинного законодавства, а з другого боку, є способом упровадження державних рішень у практичну площину. Бюджетні програми, сформовані в рамках реалізації бюджетування, спрямованого на результат, є ефективним інструментом структурних перетворень в економіці, розв'язання актуальних соціальних проблем та покликані забезпечити необхідну концентрацію економічних і фінансових ресурсів на пріоритетних напрямках фінансової політики у сфері управління державними фінансами.

Література

1. Hauptmeier S. Projecting Potential Output: Methods and Problems / S. Hauptmeier, F. Heinemann, M. Kappler (et al.). — Heidelberg: Physica-Verlag, 2009. — 200 p.
2. Трайтлі В. Вдосконалення методологічного та нормативно-правового забезпечення державних цільових програм в контексті зарубіжного досвіду / В. Трайтлі // Світ фінансів. — 2014. — № 2. — С. 33—37.
3. Колодій Ю. С. Формування державних програм соціально-економічного розвитку [Електронний ресурс] / Ю. С. Колодій // Науковий вісник НЛТУ України. — 2012. — № 22.5. — Режим доступу : http://archive.nbu.gov.ua/portal/chem_biol/nvntu/22_5/212_Kol.pdf.
4. Кизим М. О. Теорія та практика оцінки пріоритетності та результативності державних цільових програм в Україні / М. О. Кизим, Г. М. Феденко // Бізнес Інформ. — 2012. — № 12. — С. 6—13.
5. Horton M. The State of Public Finances: A Cross Country Fiscal Monitor [Electronic resource] / M. Horton, M. Kumar, P. Mauro // IMF Staff Position Note. — 2009. — № 21. — Available at : <http://www.imf.org/external/pubs/ft/spn/2009/spn0921.pdf>.
6. Усков И. В. Бюджетная программа — основа программно-целевого планирования / И. В. Усков // Вестник Финансового университета. — 2013. — № 2. — С. 33—42.
7. Бугай Т. В. Програмно-цільовий метод у бюджетному процесі: зарубіжний досвід і можливості його використання в Україні / Т. В. Бугай, А. А. Галуца // Вісник Національного університету Державної податкової служби України. Економічні науки. — 2011. — № 3 (57). — С. 206—210.
8. Тропіна В. Макрофінансова стабільність: теоретичні підходи та емпіричний аналіз / В. Тропіна // Світ фінансів. — 2016. — № 1. — С. 7—15.
9. Crockett A. The Theory and Practice of Financial Stability [Electronic resource] / A. Crockett // De Economist. — 1996. — December — Vol. 144. — Is. 4. — P. 531—568. — Available at : <http://www.cepr.org/gei/6rep2.htm>.
10. Taylor J. B. Getting Back on Track: Macroeconomic Policy Lessons from the Financial Crisis / J. B. Taylor // Federal Reserve Bank of St. Louis Review. — 2010. — May / June. — Vol. 9. — № 3. — P. 165—176.

Статтю рекомендовано до друку 27.05.2020

© Рожко О. Д., Ткаченко Н. В., Коваленко Ю. М.

References

1. Hauptmeier, S., Heinemann, F., & Kappler, M. (et al.). (2009). Projecting Potential Output: Methods and Problems. Heidelberg: Physica-Verlag.
2. Treitli, V. (2014). Vdoskonalennia metodolohichnoho ta normatyvno-pravovoho zabezpechennia derzhavnykh tsilovykh prohram v konteksti zarubizhnoho dosvidu [Improvement of methodological and regulatory support of state targeted programs in the context of foreign experience]. *Svit finansiv — World of finance*, 2, 33—37 [in Ukrainian].
3. Kolodii, Yu. S. (2012). Formuvannia derzhavnykh prohram sotsialno-ekonomichnoho rozvytku [Formation of state programs of socio-economic development]. *Naukovyi visnyk NLTU Ukrainy — Scientific Bulletin of UNFU*, 22.5. Retrieved from http://archive.nbu.gov.ua/portal/chem_biol/nvntu/22_5/212_Kol.pdf. [in Ukrainian].
4. Kyzym, M. O., & Fedenko, H. M. (2012). Teoriia ta praktyka otsinky priorytetnosti ta rezultatyvnosti derzhavnykh tsilovykh prohram v Ukraini [Theory and practice of assessing the priority and effectiveness of state targeted programs in Ukraine]. *Biznes Inform — Business Inform*, 12, 6—13 [in Ukrainian].
5. Horton, M., Kumar, M., & Mauro, P. (2009). The State of Public Finances: A Cross Country Fiscal Monitor. *IMF Staff Position Note*, 21. Retrieved from <http://www.imf.org/external/pubs/ft/spn/2009/spn0921.pdf>.
6. Uskov, I. V. (2013). Byudzhetnaya programma — osnova programmno-celevogo planirovaniya [The budget program — the basis of targeted program planning]. *Vestnik Finansovogo universiteta — Bulletin of the Financial university*, 2, 33—42 [in Russian].
7. Buhai, T. V., & Haliuta, A. A. (2011). Prohramno-tsilovyi metod u biudzhetnomu protsesi: zarubizhnyi dosvid i mozhlyvosti yoho vykorystannia v Ukraini [Program-target method in the budget process: foreign experience and the possibilities of its use in Ukraine]. *Visnyk Natsionalnoho universytetu Derzhavnoi podatkovoi sluzhby Ukrainy. Ekonomichni nauky — Bulletin of the National University of State Tax Service of Ukraine. Economic sciences*, 3 (57), 206—210 [in Ukrainian].
8. Tropina, V. (2016). Makrofinansova stabilnist: teoretichni pidkhody ta empirychnyi analiz [Macroeconomic Stability: Theoretical Approaches and Empirical Analysis]. *Svit finansiv — World of finance*, 1, 7—15 [in Ukrainian].
9. Crockett, A. (1996, December). The Theory and Practice of Financial Stability. *De Economist*, 4 (144), 531—568. Retrieved from <http://www.cepr.org/gei/6rep2.htm>.
10. Taylor, J. B. (2010). Getting Back on Track: Macroeconomic Policy Lessons from the Financial Crisis. *Federal Reserve Bank of St. Louis Review*, 3 (9), 165—176.

The article is recommended for printing 27.05.2020

© Rozhko O., Tkachenko N., Kovalenko Yu.